

med. Og da jeg nu var kommen her til Bys, saa tyktes jeg jo, jeg skulde dog gøre Frøkenen en bitte Besøgelse med det samme.“

„Naa ja, det er godt, Jens Hansen. Det er ogsaa ... saa længe siden ... De var her sidst. Kom lad os sætte os.“

De tog Plads i et Lysthus, der vendte ud til den store Græsplæne. Frk. Katinka satte sig paa Bænken derinde, Væveren paa en Havestol tæt ved Indgangen.

Væver Hansen var for Tiden en fredløs Mand. Den fornyede Førerstilling, han for et Par Aar siden havde tillistet sig derovre i Vejlbj og Skibberup, havde han atter mistet. Hans Rolle var i Øjeblikket ganske udspillet, ja han var højtidelig lyst i Ban af selve Helvedsprædikanten derovre, skønt det navnlig var paa Væverens Foranledning og ved hans Indflydelse, at denne Mand i sin Tid var bleven kaldet der til Sognet. Det var igen gaaet ham som den Gang, da han havde benyttet Emanuel Hansted til at rydde hans gamle Modstander Provst Tønnesen af Vejen. Den Bevægelse, han saa snildt havde skabt til Fremme af sine Planer, havde hurtigt taget en anden Retning og navnlig en langt stærkere Fart end beregnet; og da han